

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først omkring Helms-Burton-loven: Er det ikke korrekt, fru Charlotte Antonsen, at hvis Danmark havde undladt at stemme og de andre havde stemt dét igennem, der lå, så var det, der blev vedtaget, alligevel gældende i Danmark?

Dernæst omkring det her med forsvarspolitikken: Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Charlotte Antonsen, om Venstre er tilhænger af det langsigtede mål om et fælles forsvar, som det i dag fremgår af traktatgrundlaget, eller er Venstre tilhænger af, at man, hvis man kan blive enige om det på regeringskonferencen, fjerner det langsigtede mål? Altså forstået på den måde: Er Venstre tilhænger af, at man har det fælles forsvar, eller er det blot et spørgsmål om, at Danmark ikke må stå udenfor, hvis det kommer, hvis de andre vedtager det?

Og så med hensyn til det forbehold, vi har: Det er mig altså fuldstændig uforståeligt, at fru Charlotte Antonsen kan argumentere for, at hvis vi vælger at stå uden for en fælles aktion, og fru Charlotte Antonsen anerkender, vi har et forbehold på det her område, så anerkender fru Charlotte Antonsen ikke, at det også bør udstrækkes til naturligvis at omfatte, at så er vi heller ikke solidarisk bundet, politisk bundet af den aktion, og så er vi selvfølgelig heller ikke forpligtet til at betale for den aktion.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil starte med noget mig uvant i EU-debatter, nemlig at rose Venstres ordfører, og det skal være for Venstres kovending. Det er ikke altid, den slags ser elegant ud, men egentlig er det da forholdsvis elegant gjort, at Venstre helt skifter synspunkt vedrørende forbeholdene. Nu har Venstre erkendt, at man ikke kommer uden om forbeholdene. Godt.

Det næste, jeg må spørge fru Charlotte Antonsen om, er: Betyder det så, at Venstre forstår og vil kæmpe for, at forbeholdene på de områder, som de omfatter, er det mandat, som regeringen skal forhandle ud fra sammen med andre? Det er jo det afgørende. Vi, der var med til at lave forbeholdene, ved jo godt, hvorfor vi lavede dem. Det var, fordi vi vidste, at der kom en regeringskonference mere på de områder, og derfor blev linjen, som Danmark skal forhandle ud fra, fastlagt i de forbehold.

Derfor til Venstre: Hvis det her skal være troværdigt og ikke være et eller andet fifleri, bety-

der det så, at Venstre betragter forbeholdene som et mandat, og at man skal sikre, at indholdet præciseres i en ny traktat?

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg er meget glad for hr. Keld Albrechtsens iagttagelse og kan kun konstatere, at De Konservative ved man hvor man har.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Ove Fich spørger, om vi tager os betaling, hvis vi ændrer stemmevægtene. Ja, men altså der er mange ting, Venstre gerne vil på denne regeringskonference; jeg har lige listet dem op. F.eks. vil vi gerne bevare vores kommissær.

Det, der er afgørende for os, når vi diskuterer stemmevægte, er, at vi ikke umuliggør beslutninger i EU, og det er klart, at når de nye lande, der står på spring for at komme ind, alle sammen er små og mellemstore lande, bliver der større muligheder end i dag for at blokere beslutninger, hvis man bevarer den nuværende stemmevægt.

Vi er interesseret i, at det fortsat skal være muligt at træffe beslutninger. Det er det ene. Det andet, vi er interesseret i, er at holde på de store lande, så vi ikke hele tiden ser Kohl rejse til USA og beslutte ting og sager på Europas vegne. Vi vil gerne have, at de store lande bliver i EU og træffer beslutningerne i fællesskab med os dér.

Fru Elisabeth Arnold spørger, om der kan komme konflikter mellem Vestunionen og NATO. Ja, som landet ligger i dag, er NATO et forsvarspoliti i EU. NATO er nævnt i Traktaten i dag, og dermed er der ikke i øjeblikket noget som helst, der tyder på en konflikt. Det eneste land, der indtil for nylig har ønsket en konflikt med amerikanerne, har jo været Frankrig, men de har overgivet sig; de søger nu fuldt medlemskab af NATO, så den frygt nærer vi ikke.

Hr. Albrechtsen spørger, om vi nu vil til at fikle. Nej, vi fifler aldrig i Venstre. Vi har jo netop erkendt, at en folkelig debat er forudsætningen for en afstemning om forbeholdene. Det vil regeringen ikke være med til. Vi kan ikke alene køre en folkeafstemning igennem, og derfor siger vi, at så må den folkeafstemning vente, til vi får en regering, som er i stand til at tage debatten.

Statsministeren sagde så ved åbningstalen – og det har vi jo støttet – at der kan blive tale om præciseringer, og det er jo den metode, hvorefter